

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DAN RADU RUȘANU

MAI SUNT JUDECĂTORI LA BERLIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Rușanu, Dan Radu

Mai sunt judecători la Berlin / Dan Radu Rușanu. - București :
RAO Distribuție, 2017

ISBN 978-606-8905-10-5

821.135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN RADU RUȘANU
Mai sunt judecători la Berlin

© RAO Distribuție, 2017
Toate drepturile rezervate

2017

ISBN 978-606-8905-10-5

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Arestarea	9
Mai sunt judecători la Berlin	21
Spre cinstea judecătorului.....	26
Doi miniștri bisericoși.....	29
Cum era să devină Dinu Patriciu antisemit	40
Retragerea lui Stoica	52
Nașterea Alianței DA și drumul spre „dragă Stolo“	59
De la Morega din Gorj la Mizil din Mizil	70
Cazul Anghelescu	88
Dinu Patriciu	97
Funar, la votarea bugetului	111
De la Parlament la Sankt-Petersburg.....	130
Când domnul președinte este foarte furios	140
Cu Dragnea, ca ilegaliștii	153
Două ministrese deștepte.....	165
Frunzăverde	176
Moțiunea din 2012. Episodul Sorina Plăcintă.....	190
Votarea moțiunii de cenzură	196
Epilog.....	206

Cuvânt-înainte

Cândva, în a doua parte a veacului al XVIII-lea, pe un teren pe care regele Prusiei Frederic al II-lea dorea să-și extindă parcul castelului de la Sanssouci, exista o moară. Cum morarul a refuzat să vândă proprietatea, regele l-a avertizat că poate să o ia și cu forța. La această amenințare a regelui, morarul a răspuns cu celebra frază: „Mai sunt judecători la Berlin!”, sugerând că, în fața forței și arbitrarului, judecătorii de la Berlin sunt intangibili și nepărtinitori.

În politică, la fel ca în viața de zi cu zi, nimeni și nimic nu se definește exclusiv prin alb sau negru. Clasa politică reprezintă oglinda societății în care trăim și din care provine; nici mai bună și nici mai rea.

Din patru în patru ani, politicienii sunt legitimați prin votul majorității membrilor societății, pentru a ne reprezenta și conduce.

Ca unul care am făcut parte din clasa politică timp de 24 de ani, am încercat să relatez în paginile acestei cărți acțiuni și fapte reale ale unor lideri politici care au influențat scena politică din România la un moment dat, cu bune și cu rele, cu plusuri și cu minusuri. În unele cazuri, acțiunile și influența acestora se resimt și astăzi.

Evident că, după atâta timp, majoritatea faptelor și dialogurilor au fost reproduse din memorie, încercând să fiu cât mai riguros față de întâmplările trăite de mine sau povestite

de alții, cu mulți ani în urmă. Dar asemănările celor povestite, precum și ale personajelor, cu întâmplări și personaje reale, „nu sunt deloc întâmplătoare“.

Nu am încercat să mă ascund după nume fictive sau după inițialele personajelor, majoritatea lor, lideri politici cunoscuți, pentru că multe dintre faptele relatate au fost de notorietate la vremea respectivă, și tocmai de aceea trebuie menținute în atenția cititorului acestei cărți.

Poate doar percepția mea ca participant direct în cele mai multe cazuri să difere de a celorlalți ori de cele relatate de presă. Sau, cum spun chinezii: „Dormim toți în aceeași încăpere, dar visăm diferit“.

Autorul

Arestarea

– V-am semnat mandatul de reținere pentru 24 de ore – mă anunță sec procurorul Marian Gherman, enumerându-mi niște articole din Codul Penal, în baza cărora a luat această decizie.

Mă uit la el mirat, de-a dreptul perplex, neînțelegând prea bine ce spune. Îmi ocolește privirea – ceea ce-mi dă mult de gândit cu privire la sinceritatea acțiunilor sale, indiferent câte articole din Codul Penal mi-ar fi enumerat –, se scoală în picioare, își aprinde o țigară, mimând stăpânirea de sine și mândria lucrului bine făcut, apoi, impunându-și un pas hotărât, părăsește încăperea.

– O să contestăm imediat măsura reținerii în instanță – încearcă să mă încurajeze avocatul care mă însoțește. Haideti să mergem.

Părăsim încăperea și suntem conduși de un civil într-o sală mai mare, plină cu scaune și bănci. Iau loc pe o bancă împreună cu avocatul și civilul în fața noastră, pe post de paznic.

– Aveți dreptul să dați un telefon, să vă anunțați familia – ne spune civilul cu o voce impersonală și ne întinde un telefon mobil.

Abia atunci realizez situația în care mă aflu: sunt arestat!

Formez numărul de telefon al soției, iar când îmi răspunde, o anunț scurt:

– Vezi că m-au arestat. Avocatul spune că o să conteste măsura. Îți va spune el mai multe. Nu cred că sunt probleme – încerc eu să o încurajez, de fapt, mai mult să mă încurajez.

Închid telefonul și îl înapoiez civilului, mulțumindu-i.

– Obiectele personale ar fi bine să le lăsați la mine; am să le dau eu familiei – îmi șoptește avocatul.

Fără să spun un cuvânt, îmi scot ceasul și cruciulița de la gât și le înmânez avocatului, odată cu cheile de la casă.

– Telefonul mobil? mă întreabă acesta.

– Mi l-au oprit la intrare – îi răspund eu.

– Nicio problemă, o să-l recuperez eu și o să-l dau soției.

După aproape o oră, în încăpere intră un tânăr de 30-35 de ani, care ne anunță cu o voce impersonală:

– Trebuie să mai așteptăm; nu avem escortă – după care părăsește încăperea.

Se reîntoarce după 15-20 de minute și ne anunță bucuros:

– Gata, putem să mergem!

Scoate o pereche de cătușe și-mi face semn să întind mâinile. După ce îmi pune cătușele, îmi spune cu un glas binevoitor:

– Puteți să vă scoateți paltonul și să vi-l puneți peste cătușe, să nu se vadă la televizor.

– Ieșim tot prin față? îl întreb eu după ce maschez cătușele cu paltonul.

– De ce, vreți să mai dați o declarație la presă? mă întreabă civilul rânjind.

Înțeleg că se referă la afirmația mea făcută la intrarea în sediul Direcției Naționale Anticorupție, în fața presei, cum că „audierea mea la DNA nu are legătură cu dosarul Carpatica, așa cum afirmă procurorii, ci cu situația societății Astra, patronată de domnul Dan Adamescu, un apropiat al președintelui Traian Băsescu“.

Deranjat de declarațiile mele, procurorul hotărâse să fiu escortat la mașină pe ușa din spate, ca să nu mă mai întâlnesc cu presa.

Mă urc în mașină, escortat de cei doi civili, și plecăm spre Arestul Central.

Pe drum, unul dintre civili mă întreabă dacă sufăr de vreo boală. Puțin mirat, îi răspund un „NU“ categoric.

– Luați ceva medicamente? insistă civilul.

– Iau pastile pentru inimă de vreo patru-cinci ani, răspund eu.

– Trebuie să-l ducem la policlinică pentru control, își dă cu părerea celălalt civil.

– La ora asta nu mai găsim pe nimeni la policlinică.

– Nu contează. Este cardiac și are peste 60 de ani. Vrei să dăm de belea? Să-i scrie doctorul în fișă că i-a făcut controlul și gata; îl depunem la Arestul Central și plecăm liniștiți acasă.

La Policlinica MAI, fiind deja târziu, nu mai este decât medicul de gardă, care este ortoped. Sunt lăsat să aștept pe hol, păzit de unul dintre civili, în timp ce celălalt pleacă în căutarea unui cardiolog, care să-mi scrie în fișă că „m-a văzut“ și „sunt bine“.

După jumătate de oră, civilul se întoarce și urcăm cu liftul la etajul cinci. Aici, la un cabinet medical, după ce polițistul în civil îl pune la curent cu privire la statutul meu, medicul mă roagă să mă dezbrac, să-mi suflec mâneca și să mă întind pe pat.

Îmi ia tensiunea.

– 15 cu 10. Cam mare – decretează doctorul –, dar după așa o zi, nici nu e de mirare, oftează el. Îmi dă o pastilă și un pahar cu apă, să o înghit, după care îmi cere să mai rămân puțin întins pe pat.

După încă 30 de minute, îmi mai ia o dată tensiunea, notează ceva în fișă, își pune parafa și înmânează fișa civilului.

Ne suim în mașină și plecăm spre Arestul Central, unde ajungem în jurul orei opt seara.

– Du-te și fă repede formalitățile, că am 12 ore de muncă și nu-mi plătește nimeni orele suplimentare – se adresează primul civil colegului său, care ia actele și dispore în noapte.

După încă un sfert de oră, apare un polițist în uniformă, care mă conduce în subsolul Arestului Central. Într-o încăpere în care se află alți doi polițiști, sunt pus să-mi golesc buzunarele și mi se face o percheziție sumară. Mi se adresează câteva întrebări simple – numele, vârsta, profesia, adresa de domiciliu –, iar unul dintre polițiști notează răspunsurile într-un registru.

– Sunteți în dosar cu Carabulea? mă întreabă primul polițist.

– Cred că da – răspund eu destul de nesigur.

– Grup infracțional organizat, citește polițistul dintr-o hârtie.

– Nu putem să-l ducem la 3, că acolo e Carabulea, spune celălalt.

– Mai e un loc liber la 17; du-l acolo – hotărăște primul.

– Veniți după mine! îmi spune primul polițist și o ia înainte pe un culoar cu uși metalice pe stânga și pe dreapta.

Aproape de capătul culoarului, se oprește în dreptul unei uși, trage zăvorul, deschide ușa și îi anunță pe cei dinăuntru:

– În noaptea asta aveți un coleg nou: domnul Rușanu.

Îmi face semn să intru, după care închide ușa, apoi se aude zgomotul sec al zăvorului metalic.

Celula 17 e o încăpere de circa 12 metri pătrați, cu 8 paturi metalice suprapuse, cu un culoar de 80 de centimetri între paturi și un WC turcesc fără ușa. Pe peretele din fața ușii e un geam îngust cu zăbrele.

Rămân în picioare, cu spatele la ușă, încercând să disting figurile celor dinăuntru: oameni așezați pe paturi sau fumând la geam.

Un bărbat de vreo 40 de ani vine spre mine, îmi întinde mâna și se recomandă:

– Titi. Sunt de la Hunedoara și vă cunosc de când erați senator la noi.

Apoi, adresându-se unui tânăr mai brunet, care stătea pe patul de jos:

– Gicule, ia mută-te tu sus și lasă-l pe domnul Rușanu pe patul de jos.

Îmi scot paltonul și vreau să mă așez pe pat.

– Stați puțin, spune Titi, să vă aștern un cearșaf curat și să vă dau o pernă. Văd că nu aveți lenjerie deocamdată, așa că folosiți-o pe a mea, până vă aduce de acasă.

Îmi scot paltonul și rămân în costum și în cămașă, cu cravata la gât, cum mă dusesem de dimineață la DNA să dau declarații.

Mă așez pe pat și văd că toți colegii de celulă sunt îmbrăcați în trening sau blugi.

Titi se așază lângă mine pe pat și mă întreabă dacă nu vreau să mănânc ceva. Nu am mâncat nimic toată ziua, dar nu-mi este foame deloc. Sunt foarte obosit, în schimb. De la șase dimineața, când am plecat din Sinaia spre București și până acum, când m-am așezat pe patul din celula 17, au trecut peste 16 ore. Îi mulțumesc lui Titi pentru amabilitate și-i spun că nu îmi doresc decât să stau întins pe pat.

Poate dintr-o frăție ce se naște subit între întemnițați, dar cred că și datorită unui gest discret al lui Titi, în celulă se instalează tăcerea de dinaintea odihnei.

Îmi așez perna sub cap, mă învelesc cu paltonul și închid ochii, încercând să-mi reamintesc evenimentele ultimelor zile...

*

* *

Miercuri la prânz, în calitate de președinte, condusesem ședința Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, care hotărâse în unanimitate „administrarea specială” a Societății de Asigurări Astra, patronată de Dan Adamescu.

Joi seara, de la tribuna Cotrocenilor, președintele Traian Băsescu declarase în conferința de presă de la ora 18.00 că: „ASF este o cloacă, unde sunt toate nevestele politicianilor”, solicitând parlamentului schimbarea imediată a conducerii ASF. „Cucul de la ora 18”, cum i-a rămas numele acestei ieșiri pe post.

De asemenea, cerea parlamentului „să-și ia rolul în serios și să curețe ASF de incompetenți”, nominalizându-i pe Dan Radu Rușanu și Daniel Dăianu.

Câteva ore mai târziu, în emisiunea lui Robert Turcescu de la B1 TV, referindu-se la „incompetenții” din ASF, Rușanu și Dăianu, care au luat nemotivat măsura „administrării speciale” a Societății de Asigurări Astra, declară că „dacă au introdus Astra Asigurări într-o astfel de procedură în mod nejustificat... cred că ar trebui să fie consecințe”.

Vineri sunt convocat la DNA, în calitate de „suspect”, prin extinderea urmăririi penale în dosarul Carpatica Asig., pentru a da explicații în legătură cu Ordonanța de Urgență a Guvernului Ponta privind reorganizarea ASF și situația de la SC Carpatica Asigurări SRR.

Într-o încăpere plină cu avocații celorlalți inculpați din dosarul Carpatica, după formalitățile de rigoare, Marian Gherman, procurorul de caz, îmi înmânează trei foi, în care sunt menționate faptele pentru care sunt acuzat, urmate de o serie întreagă de articole și paragrafe din Codul Penal pe care le-aș fi încălcat.

Nu rețin decât că am favorizat SC Carpatica Asigurări SRR și că, împreună cu patronul acesteia, inculpatul Carabulea, am înființat un „grup infracțional organizat”. Sunt acuzat și că am promovat o ordonanță de urgență, prin care am redus numărul membrilor Consiliului de Administrație al ASF de la 11 la 9, cu scopul de a-l elimina din consiliu pe domnul Tudor Daniel, vicepreședinte responsabil cu asigurările, singurul membru al consiliului care se opunea activității mele infracționale. Prin aceeași ordonanță de urgență se mai spunea că am preluat atribuțiile de control de la domnul Daniel Tudor, pentru a mușamaliza controalele pe care acesta dorea să le facă la Societatea Carpatica și să scoată la iveală gravele ilegalități existente la Carpatica Asigurări.

După ce semnăm și eu, și avocatul că am luat la cunoștință acuzațiile ce mi s-au adus, Marian Gherman mă întreabă dacă vreau să dau o declarație în acest sens.

Mă uit mirat la el și îi răspund:

– Nu-l cunosc pe domnul Carabulea și nu l-am văzut în viața mea; ordonanța de urgență a fost dată în baza memorandumului cu FMI și Comisia Europeană, publicat în *Monitorul Oficial*, și a fost aprobată de parlament. Așa că nu am altceva de declarat.

– Vă rog să consemnați că inculpatul refuză să dea declarații, spune procurorul.

– Vă rugăm să ne acordați 24 de ore pentru a ne pregăti declarația și a prezenta dovezi care să probeze nevinovăția

domnului Rușanu, urmând ca luni, la ora nouă, să ne prezentăm din nou la DNA, îi solicită avocatul meu procurorului.

Plec de la DNA împreună cu avocatul, stabilind ca luni să-i prezentăm procurorului *Monitorul Oficial* în care s-a publicat memorandumul cu FMI și CE, prin care se solicita în mod expres diminuarea numărului membrilor Consiliului de Administrație al ASF la maximum nouă și se precizau condițiile de studii, vechime și incompatibilitate pentru membrii consiliului, cerințe pe care vicepreședintele Daniel Tudor nu le îndeplinea.

Sâmbătă mă duc la Antena 3, la emisiunea economică a lui Adrian Mănuțiu. În cadrul emisiunii, declar, printre altele, că, „în situația unui eveniment major în România (cutremur, inundație), Astra Asigurări nu poate să-și onoreze obligațiile față de asigurați” și îmi reiau acuzațiile la adresa președintelui Traian Băsescu, spunând că, „în timp, se va vedea dacă față de situația dezastruoasă de la Astra Asigurări a avut dreptate *incompetentul* Dan Radu Rușanu sau președintele Traian Băsescu și atunci să vedem cine va răspunde pentru asigurații-păgubiți de la Astra”.

Luni de dimineață, m-am prezentat la DNA cu *Monitorul Oficial* în care era publicat memorandumul cu FMI și CE și care dovedea indubitabil nevinovăția mea.

Dar la DNA, surpriză: procurorul Marian Gherman nu mă mai întreabă de ordonanța de urgență și nici de grupul infracțional organizat cu Carabulea și cei de la Carpatica, ci mă acuză de „favorizarea făptuitorului” – 39 de acte materiale – și influențarea declarațiilor martorilor – 11 infracțiuni –, prin impunerea salariaților să semneze declarații de confidențialitate, „fapte care ar fi obstrucționat ancheta DNA în dosarul Carabulea”.

În baza noilor acuzații, Marian Gherman solicită reținerea mea pentru 24 de ore și arestarea preventivă pentru o perioadă de 30 de zile, motivată de:

- Starea de pericol pentru ordinea publică, pentru a cărui înlăturare este necesară privarea de libertate a inculpatului Rușanu Dan Radu;

- Faptele care fac obiectul cauzei sunt de natură de a crea o gravă stare de insecuritate socială din punct de vedere al încrederii în instituțiile statului;

- Pericolul pentru ordinea publică rezultând din reacția societății la comiterea unor astfel de infracțiuni și de posibilitatea comiterii unor fapte similare de către alte persoane în lipsa unei reacții adecvate.

*
* *

- Rușanu, pregătește-te să mergi la instanță! răsună prin vizeta ușii de la celulă o voce aspră și răstită.

Deschid ochii speriat și mă uit în jur: văd paturile metalice suprapuse și nu înțeleg unde mă aflu. Sunt buimac de oboseală și de somnul adânc în care căzusem. Cu greu, ca într-un coșmar, îmi revin la realitate. Ceasul arată ora unu noaptea. Dormisem doar două ore. Mă încălț, îmi pun paltonul pe mine și aștept să fiu scos din celulă.

Un coleg, trezit și el din somn de vocea gardianului, îmi spune:

- Dacă sunteți gata, „faceți bec”, să vă deschidă ușa.

Mă uit mirat în jur și nu înțeleg cum „să fac bec”. Somnoros, colegul de celulă îmi explică: